

השבון עובר ושב מאת שבקה ברדק

המאפיונרים

כבר תריסר שנים ויותר שאני עושה מילואים, ועוד אף פעם לא עשיתי מזה עסק מייודעמה. הסיבה לכך היא די נימנום. בעוד שבאזרחות אני אדם די נמרץ, מתגרד, מתעטש, מזיע, עושה עי-ניים ודברים כאלה, הנה במילואים, כמו שאני נכנס למדים, אני נכנס למין מצב של נימנום מתמיד. אני עושה כל מה שדרוש - שמירות, סירים וקישקושים כאלה - אבל בכל יתר הזמן אני מנמנמ-מנמנום אותה. מין נימנומאניה כזאת. ומה שקרה הפעם הוא שיצאתי לכמה דקות מהנימנומאניה הזאת, ומה אני מגלה? ברדק! כמו שיש במדינה ברדק, ככה יש ברדק גם במילואים! לא יאומן!

מאפיונר בפעולה

הסיבה ליציאה הפיתאומית הזאת היתה שאיזה ערב אחד שמרתי עם מי לואימניק טרי ותמים - הוא רק שנתיים אצלנו בגדוד, והוא פתח לי את העיניים. מתברר שיש אצלנו בגדוד מאפיה! כן, לא פחות ולא יותר - מאפיה! ואחר-כך, כשהתעניינתי, התברר לי שזה לא רק בגדוד שלנו, אלא בעוד הרבה גדודי מילואים. נו, הייתם מאמינים לזה? מאפיה במילואים? ובכן, יש. ואפילו קוראים לזה מאפיה. מה שסיפר לי המילואימניק הטרי, הוא בערך ככה: „כשאנחנו חוזרים מהשדה, מזיעים, מלוכלכים ומזיעים, ועד צריכים לטפל בטנקים, מסתובב לידנו הפקיד הזה, מגוהץ מלמעלה עד למטה, עם אקדח בחגורה, וסירחון עצום של אפטר שייב נודף ממנו. ואם זה לא מספיק, יחד איתו מסתובב עוד אחד, שעד היום אני לא יודע מה הוא עושה בשלוגה, גסכן עם אקדח ואפטר-שייב, ושניהם צוחקים עלינו. לאלה תמיד יש מצב רוח טוב.“

ישראל

ואם אנחנו כבר בעיסקי מילואים, אז קיבלתי זה עתה מיכתב מחברי משה, שהוא מהגר ישראלי היושב בציריך, וכבר סיפרתי עליו פעם. והנה מה שכתב לי משה, בלי המילים הגסות:

ולאחרונה עליתי בדרגה, ולא סתם אלא כישראלי, וליתר דיוק כישראלי החי בחו"ל, או בשפת בני-אדם: יורד. ולשם המחשה אני מצרף את הטופס המצ"ב, להלן מיסמך א". הטופס הגיע אלי מלווה במעטפה מבויללת ובשי קטן: עיתון במחנה עבה, ציבעוני וריחני, מה-דורה מיוחדת לחיילינו בחוץ-לארץ. כפי שתיווכח מקריאת הטופס, הוא אדיב מאוד, נקי מאימים, ויכול לעזע אחד כמוני, הרגיל משנים לצורה אחרת לגמרי של טיפול. תוכל לשאול, כמובן, מה אני בעצם רוצה? שולחים לי מיכתב אדיב, מעטפה מבויללת ועיתון ציבעוני אז למה להתלונן?

התשובה פשוטה: במשך שנים רבות „מילאתי חובתי“ (ראה סעיף 1 בטופס), אך איש לא טרח להודות לי. ואילו כאן מודים לי מראש (סעיף 7). על „מיספר דקות“ (סעיף 3). בקיצור: שים צו קרי-אה רגיל ליד טופס זה (מיסמך א) והשי-ווי.

זוהי, כמובן, לא הדוגמה היחידה ל-עלייתי לדרגת ישראלי סופר (פי' דגושה), שאפשר לקרוא לו גם ישראסופ, או סופישט. למשל: מאז תחילת ישיבתי בציריך אני מוזמן חישות לבקרים לפני-שות עם אנשים חשובים מישראל. כך הזדמנתי לארוחת-ערב עם אבא אבן, ל-שיחה עם עקיבא לווניסקי (גיזבר הסוכ-

נו, אז זה לא מעניין? מגייסים גדוד של אנשי מילואים, אבל לא כולם מה-אמנים או שומרים, או עושים סירים. יש מיוחסים, מתברר.

ככה התחלתי לתקוע את האף שלי בעניין הזה ולרחוץ, והתברר לי שיש ממש מוסד כזה של מאפיה, שחבריה מונים כמה עשרות אנשים, לא פחות ולא יותר.

המאפיונרים, למשל, לא חותמים על נשק, כמו כולם. הם מביאים אקדחים מהבית. בשבילם זה מספיק. הם תולים אותם על החגורה, או נועצים אותם ב-מיכסיים מאחור, ונראים כמו בוק ג'ונס או גיימס בונד.

המאפיונרים לא שומרים כמו כולם. זה לא בגלל הדרגה, או בגלל שיחרור מהרופא או בגלל פחדים טמירים. פשוט ככה זה. מסורת. המאפיונרים גם לא יוצאים לסירים, לא עושים תורנות מיטבח, ובכלל, הם כאילו לא שייכים לגדוד מבחינת החו-בות. מבחינת החוכיות הם בהחלט בגדוד. באזרחות הם משוויצים, שהם קרובים בשיריון, וכשהם יוצאים לחוגש הם נר-אים מאוד מרשימים, כמו כרות-פירסומת של המילואימניק המצלחה. המאפיונרים יודעים איפה, בקו, יש המיטבח הכי טוב, איפה ומתי אפשר לטלפן הביתה, איפה יש תנאי דיוור מוצלחים במיוחד, ותמיד תמצאו אותם שם, ליד השמנת. המאפיונרים לא נכנסים בסבב החופ-שות של הגדוד. עושה רושם שהם יוצאים ולא צריכים לשאול אף אחד. יש כמה מאפיונרים אצלנו שרואים אותם ביום הגיוס וביום השיחרור, וזה הכל.

איך בדיקו נעשה מילואימניק מאפיו-נה, אני עדיין לא יודע. ברור שלמשלון ממלאת פה תפקיד חשוב. את המאפיו-נרים רואים תמיד בסביבת הקצונה הב-כירה בגדוד, מקשקשים בשלונם. אולי גם הכסף ממלא תפקיד? להרבה מאפיונרים יש כל-מיני מוסכים, חוות ומשקים מצ-ליחים, דברים כאלה. יש גם מאפיונרים שהם פטרוטים גדולים מאוד, ששים להיכנס איתו לזוויכוחים על שטחים, פלסטינים ועוד. המאפיונרים נמצאים איכשהו בג'ובים שמאפשרים להם מין גיידות משונה כזאת. הם פקידים, סמלי הרבות, סמלי שלישות ומיבעיני ואסנ-אות, דברים מהסוג הזה. אנשים יקרים. איך זה מתאפשר? שמעתי לזה כמה הסברים. למשל: שזו מסורת, והקצונים לא מעזים לשנות אותה. למה לא מע-זים? אף אחד לא יודע. שמעתי עוד הסברים, אבל הבה לא ניכנס לחוק לשון הרע.

נו, אז לא מעניין? או אולי, רק חמור כמוני יכול להיות מופתע מזה שבמדינה

הקונסוליה הכללית של ישראל

שלום רב

לפני זמן מה מילאת את חובתך כלפי המדינה ויצרת קשר עם הקונסוליה הקרובה לטקום מגוריך, כפי שמחייבות תקנות ההגנה לשעת חירום בדבר חובתך ארצה המדינה הנמצאים ב-חור-ל.

מתוך כדונה לשמור על קשר טוב בין הקונסוליה לביןך - אנו מציעים כיום, באמצעות פניה זו אליך, להליך של שמירת קשר ועדכון פרטים אישיים, אנו נחזור על פעולה זו פעם בשנה.

נבקשך להקדיש לנושא חשוב זה רק מספר דקות מזמנך, התכונן נא בעיון במסגרת למטה המסמל ובדקה אם הפרטים נכונים. אם הם משתנים או שגויים, אנו השתמש במטבעות הריקות מימך הטופס וכתב זאת בצורה מתוקנת, בלועזית ובארמית דפוס.

בסיום פעולה זו אנו גזור ממעטפת התחבולה של חזר זה בקו המרוסק, ושלח לנו אותו חזרה בתוך מעטפה המעורפת.

הינך מתבקש לשלוח לנו חזרה חלק זה של החזר גם אם אינך לך שום תיהדן למעשים האישיים וזה ישמש לנו אימות ואישור על מילוי חובתך כאמור.

בעתיד אם תשנה כתובת אנו הודע עליה לקונסוליה הקרובה לטקום מגוריך ע"מ שנוכל לעדכן רישומי נד. אם יש לך חברים ישראלים שטרם נרשמו - אנו בקש מהם להתקשר לקונסוליה ולהרשם.

אנ מודים לך מראש על שיתוף הפעולה.

בברכה,

ה ק ו נ ס ר ל

גות), לטקס חילופי נציג מישרד-התיירות בנוכחות כל „הצמרת“ הישראלית, ועוד פגישות עליהן כבר שכתבתי.

אני מקבל שירותים טובים בהרבה יו-תר מאשר בארץ, לא רק מהשווייצרים המופלאים, אלא גם מהקונסוליה היש-ראלית, המייצגת בשבילי, בין השאר, את מישרד-הפנים ומישרד-התמ"ת. נסה פעם להשוות הארכת דרכון ישראלי ל-תהליך המקביל בארץ, או יעוץ בענייני מכס ויבוא כאן לאותו שירות בארץ. מחוגים יודעי דבר פה אני יודע ש-

משה דיין, אריק שרון ונמושות אחרות, מתים להיות מוזמנים לכאן בתואנה של הרצאה לקהילה המקומית (מה שאפשר לקרוא: להוזמן), והקהילה אינה רוצה בהם.

את יצחק רבין, יוסף בורג, זבולון המר ואבר-חציאה אתה פוגש פה פשוט ברחוב (אני, לא אתה). שלושים (30) שנה הסתובבתי בחיפה ולא מגשתי אף אחד מהם שם. צירוף מקרים.

זה מה שכתב משה, וכל המוסיף גורע.

שידוך טוב, שידוך רע

כידוע יש סיכוי טוב שנצא למילחמה חשובה בלבנון, כדי להציל שם את העם הנוצרי מסכנת כלייה, וגם כדי לגונן על האינטרסים החיוניים של ישראל. באמת שלא הייתי רוצה להיות קטנוני בעניינים כאלה, אבל תאווה-החשבון שלי משת-לטת עלי, מי דחף כזה שאינו-ניתן לריסון.

אני מניח שידוע לכל הקוראים שיש בארצנו אנשים הנקראים „סוכני-נשק“. אנשים אלה קשורים בחושים עם חברות הנשק האמריקאיות והאירופאיות, ותפ-קידם לקדם מכירת-נשק בישראל. האנ-שים הללו, מיסכנים שכמותם, אינם עובדים על משכורת, אלא על אחוזים, בדיק כמו מלצרים. נניח שהם מקבלים רק 5% מכל מכירה.

ואם כבר התחלנו להניח, אז נמשך, נניח שבמילחמה הפטרוטית הקרובה ב-לבנון יירו כוחות צה"ל רק 40 אלף

- 40,000 פגזים × 10,000 לירות = 400 מיליון ל"י
- 2,000 פצצות × 200,000 לירות = 400 מיליון ל"י
- 200 טילים × 1,000,000 לירות = 200 מיליון "
- 4 מטוסים + 6 מטוסים = 20 מיליארד
- 30 טנקים, 40 נושאי גייסות, 20 משאיות = 2 מיליארד
- שונות = 1 מיליארד
- סה"כ = 24 מיליארד

הגענו, אם כן, בחישוב זהיר מאוד לסיכום של 24 מיליארד לירות, מחירו של עימות מוגבל. ברור שכל פגז שירה, כל פצצה שתוטל וכל מטוס שיפול יוח-למו בחדשים, וכך יצא, שכדי לחשב את ריווחיהם של סוכני-הנשק, עלינו פשוט לבדוק כמה זה 5% מ-24 מיליארד ל"י, והתשובה היא: 1.2 מיליארד.

כלומר - מיספר מסויים של אנשים בישראל ירוויחו מהמילחמה בלבנון 1.2 מיליארד לירות ישראליות, וזה נראה המון אפילו בשקלים. כל מה שנשאר עכשיו לעשות, הוא לעשות עוד חשבון אחד קטן כדילקמן:

כיוון שמדובר בעימות מוגבל, אפשר להניח שלא יחיו יותר מ-50 הרוגים,

יש בה יעקב מרדור וירוחם משל, יש גם מאפיונרים בגדוד שיריון מילואים. ואגב - זה לא מוכרח להיות ככה. יש בגדוד פלוגה אחת, שבה התארגנו חייליכם להתלונן נגד הפקיד. הפקיד עף כמו טיל, ובמקומו יש פקיד שנושה הכל כמו כולם ואפילו יותר, והפלוגה היא בכלל היא לדוגמה, בלי צחוק.